

Z odločbo z dne 31. julija 2003, poslano s faksom dne 1. avgusta, je Oddelek za ugovore ugodil ugovoru. Z vlogo z dne 1. oktobra 2003, ki jo je Urad prejel 7. oktobra 2003, je tožeča stranka vložila pritožbo zoper to odločbo. Z vlogo z dne 23. oktobra 2003 je tajništvo Odbora za pritožbe tožečo stranko opozorilo, da pritožba ni bila vložena v predpisanem roku in tožečo stranko pozvalo, da naj na to odgovori. Tožeča stranka je naknadno vložila predlog za vrnitev v prejšnje stanje.

Z odločbo dne 3. marca 2004 je drugi Odbor za pritožbe Urada zavrnil ta predlog in pritožbo tožeče stranke.

Tožeča stranka navaja, da je pritožbo na zadnji dan roka podpisal zastopnik tožeče stranke in jo dal na kupček pošte, ki bi morala biti odposlana s faksom. Vendar sodelavka pristojna za odpremo pošte, po plačilu pristojbine za pritožbo, pošte pomotoma ni dala nazaj med pošto, ki mora biti odposlana s faksom, ampak med tisto, ki mora biti odposlana s priporočenim pismom.

Tožeča stranka trdi, da Urad pri izpodbijani odločbi ni pravilno uporabil določb Uredbe št. 40/94 glede vrnitve v prejšnje stanje. Pri pravilni uporabi bi Urad moral priti do zaključka, da so v zadevnem primeru predpostavke za vrnitev v prejšnje stanje izpolnjene, da ne obstaja organizacijska krivda, ki bi preprečila vrnitev v prejšnje stanje in da naj bi se določbe glede nepravočasnega plačila pristojbin in pravilnika o pristojbinah uporabljale analogno.

Tožeča stranka navaja, da gre v trenutni zadevi za pomoto nižje stopnje, ki se ne bi mogla tudi organizacijsko z ekonomsko upravičljivimi sredstvi preprečiti. Upoštevati je tudi potrebno, da nasprotna stranka v pritožbenem postopku postopkovno ni bila v slabšem položaju.

Tožba družbe Eugénio Branco Lda proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 30. aprila 2004

(Zadeva T-162/04)

(2004/C 217/37)

(Jezik postopka: portugalsčina)

Družba Eugénio Branco Lda, s sedežem v Lisboni, ki jo zastopa Bolota Belchior, odvetnik, z naslovom za vročanje v Luksemburgu, je dne 30. aprila 2004 na Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti vložila tožbo proti Komisiji Evropskih skupnosti.

Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, da:

- razglasi za nično odločbo Komisije Evropskih skupnosti z dne 8. avgusta 2004, o tem, da ne ugodí prošnji za izplačilo zneska pomoči iz naslova Evropskega socialnega sklada (ESS) in da ni priznala nekaterih stroškov tožeče stranke in tako znižala pomoč ESS za poklicno usposabljanje odobreno z odločbo Komisije in s katero se zahteva od tožeče stranke, vrnitev zneska 39.899,07 EUR, ki jih je vnaprej prejela od Sklada in z nacionalnim prispevkom portugalske države;
- Komisiji naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene navedbe

29. junija 1986 je tožeča stranka pri Departamento para os Assuntos do Fundo Social Europeu (DAFSE) vložila prošnjo za financiranje ESS poklicnega usposabljanja, ki bi moral biti izveden med 2. januarjem in 31. decembrom 1987 in mu je bilo ugodeno z odločbo Komisije. Tožeča stranka je DAFSE predložila prošnjo za plačilo zneska tožeče stranke. Po opravljeni računovodski analizi in potrdili tožeče stranke in dokumentih v zvezi s poklicnim usposabljanjem je DASFE 13. marca 1989 potrdil prošnjo za plačilo zneska. Komisija je prav tako odobrila prošnjo za plačilo zneska. 8. avgusta 2004 je Komisija izdala izpodbijano odločbo.

Po mnenju tožeče stranke je izpodbijana odločba v nasprotju z Uredbo Sveta (EGS) št. 2950/83 z dne 17. oktobra 1983 o izvedbi Sklepa Sveta 83/516/EGS z dne 17. oktobra 1983 o nalogah Evropskega socialnega sklada, glede na to, da je tožeča stranka strogo spoštovala zakone, uredbe, direktive, merila, predpise in pogoje obstoječe v trenutku, ko je bilo njeni vlogi za pomoč ESS ugodeno in, da je tako pridobila pravice. Izpodbijana odločba torej posega v pridobljene pravice.

Ta odločba prav tako krši načelo zaupanja v pravo in načelo pravne varnosti, glede na to, da je odločba v tem primeru dala tožeči stranki pričakovalno pravico, da bo naslovnik pomoči, če bo izvedla usposabljanje pod dogovorjenimi pogoji. Po mnenju tožeče stranke bi Komisija lahko sprejela odločbo, ki jo je sprejela sedaj, že od začetka leta 1989, zaradi česar je kršila načelo zaupanja v pravo in načelo pravne varnosti.

Odločba predstavlja hudo kršitev načela sorazmernosti, saj je tožeča stranka imela stroške saj je domnevala, da bo Komisija spoštovala svoje zaveze in odločbo o pomoči.